

С.В. Безпалько,
здобувач ДНДІ МВС України

ПРАВОВІ АСПЕКТИ РОЗГЛЯДУ ПУБЛІЧНО-ПРАВОВИХ СПОРІВ, ЯКІ ВИНИКАЮТЬ У ПРОЦЕСІ ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ

У статті досліджено та доопрацьовано правові питання провадження у адміністративних справах про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених органом чи особою, які здійснюють примусове виконання рішень. Обґрунтовано пропозиції щодо удосконалення правових засад провадження у адміністративних справах про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених органом чи особою, які здійснюють примусове виконання рішень.

Ключові слова: адміністративний суд, позовна заява, скарга, судове провадження, судові рішення, виконання судового рішення, органи державної виконавчої служби, органи державної казначейської служби, боржник, стягувач.

В статье исследованы и доработаны правовые вопросы производства по административным делам о признании противоправными решений, действий или бездействия, совершенных органом или лицом, осуществляющим принудительное исполнение решений. Обоснованы предложения по совершенствованию правовых основ производства по административным делам о признании противоправными решений, действий или бездействия, совершенных органом или лицом, осуществляющим принудительное исполнение решений.

Ключевые слова: административный суд, исковое заявление, жалоба, судопроизводство, судебное решение, исполнение судебного решения, органы государственной исполнительной службы, органы государственной казначейской службы, должник, взыскатель.

In paper legal issues of legal proceedings about administrative cases on the recognition of the solutions as illegal ones are studied and finalized, actions or inactivity of the body or the person performing forced execution of the solutions are researched and finished. Several suggestions for the improvement of the legal basis of the proceedings on administrative cases about recognition of the decisions as illegal ones, actions or inactivity of the body or the person performing forced execution of the decisions are given.

Keywords: administrative court, action for declaration, claim, legal proceedings, judgment, execution of the judgment, bodies of the public executive service, bodies of the public treasurer service, debtor, execution creditor.

Захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку органів державної влади, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій є головним завданням адміністративного судочинства (ч. 1 ст. 2 Кодексу адміністра-

тивного судочинства України). Одним з головних чинників виконання покладеного на адміністративні суди завдання є своєчасне та належне виконання судових рішень. Однак є загальновідомим, що вагома частина судових рішень не виконується своєчасно, що породжує виникнення нових спорів, зокрема спорів між стягувачами, боржниками та особами, які здійснюють примусове виконання рішень з приводу вчинення або ухилення від вчинення останніми дії, які спрямовані на виконання судового рішення тощо.

Водночас практика розгляду адміністративних справ про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених органом чи особою, які здійснюють примусове виконання рішень, супроводжується низкою проблем. Зокрема, адміністративні суди по-різному підходять до визначення виду провадження, в порядку якого розглядаються справи про визнання протиправними дій органів державної казначейської служби щодо виконання судових рішень про стягнення коштів, боржниками за якими є державний орган або державна установа, підприємство, організація.

Законодавча регламентація провадження в адміністративних справах про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених органом чи особою, які здійснюють примусове виконання рішень, представлена у таких нормативно-правових актах, як Конституція України від 28.06.1996 [1]; Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 № 2747-1V(далі – КАСУ) [2]; Закон України від 21.04.1999 № 606-XIV “Про виконавче провадження” [3]; Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 № 2456-VI [4]; Закон України від 05.06.2012 № 4901-VI “Про гарантії держави щодо виконання судових рішень” [5]; Постанова Кабінету Міністрів України від 03.09.2014 № 440 “Про затвердження Порядку погашення заборгованості за рішеннями суду, виконання яких гарантується державою” [6]; Постанова Кабінету Міністрів України від 03.08.2011 № 845 “Про затвердження Порядку виконання рішень про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів або бюджетних установ” [7] тощо. Однак правозастосування наведених нормативно-правових актів свідчить про те, що окремі їх положення є недостатньо конкретизованими, що ускладнює їх реалізацію на практиці. Зокрема, серед таких положень можна назвати визначення юрисдикції судів щодо вирішення спорів у разі, коли спірні відносини виникли щодо невиконання рішення господарського суду чи суду з розгляду цивільних справ тощо.

Окремі питання, які стосуються адміністративних справ про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених органом чи особою, які здійснюють примусове виконання рішень, були предметом досліджень багатьох науковців, зокрема, А.В. Баб’як [8], О.І. Грибок [9], Б.М. Гук [10], Р.В. Ігонін [11], Л.В. Крупнова [12], О.В. Кузьменко [13], А.В. Руденко [14], В.А. Сьоміна [15], О.З. Хотинська [16], С.В. Щербак [17], І.В. Шруб [18], С.О. Якимчук [19] та інших дослідників. Разом з тим більшість аспектів, які пов’язані із здійсненням адміністративними судами правосуддя у справах про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених органом чи особою, які здійснюють примусове виконання рішень, потребують уточнення та доопрацювання.

Вищевикладене вказує на актуальність порушених питань та доцільність їх дослідження з метою обґрунтування пропозицій щодо удосконалення правових засад провадження у адміністративних справах про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених органом чи особою, які здійснюють примусове виконання рішень.

Провадження в адміністративних справах про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених органом чи особою, які здійснюють

примусове виконання рішень, частково регламентоване статтею 181 КАСУ, відповідно до частини першої якої учасники виконавчого провадження (крім державного виконавця) та особи, які залучаються до проведення виконавчих дій, мають право звернутися до адміністративного суду із позовною заявою, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби порушено їхні права, свободи чи інтереси, а також якщо законом не встановлено інший порядок судового оскарження рішень, дій чи бездіяльності таких осіб.

При цьому поза межами регулювання цієї статті залишаються справи про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених органами чи особою, які здійснюють примусове виконання рішень, проте не є державними виконавцями чи іншою посадовою особою державної виконавчої служби. Так, рішення простягнення коштів з державних органів, державного та місцевих бюджетів або бюджетних установ виконуються органами, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів (частина друга статті 3 Закону України “Про виконавче провадження”). Наведене обумовлює виникнення питань щодо порядку здійснення провадження за такими справами.

Правозастосовна практика з приводу встановлення порядку провадження, в порядку якого мають розглядатися справи про визнання дій органів державної казначейської служби (далі – органи Казначейства) щодо невиконання судових рішень протиправними, є спірною.

Зокрема, одні суди розглядають такі вимоги в загальному (позовному) порядку, інші – в порядку, який запроваджено статтею 267 КАСУ. Наприклад, в порядку позовного провадження було розглянуто Київським окружним адміністративним судом справу № 810/2490/14, Харківським апеляційним адміністративним судом справу № 816/1713/14-а, окружним адміністративним судом міста Києва справу № 826/2787/14 [20-22] .

Водночас, мають місце випадки, коли суди доходять висновку про необхідність розгляду таких заяв в порядку частини дев'ятої статті 267 КАСУ. Так, у постанові Харківського апеляційного адміністративного суду від 24.12.2014 у справі №820/17490/14 за позовом ОСОБИ_1 до Державної казначейської служби України про зобов'язання відповідача вчинити певні дії суд вказав, що *такі вимоги не можуть становити самостійний предмет позову і повинні розглядатися в порядку ч. 9 ст. 267 КАС України в межах справи № 2а-9628/08/2070 шляхом подання відповідної заяви* [23]. У порядку статті 267 КАСУ було розглянуто Житомирським окружним адміністративним судом заяв у ОСОБИ_1, у якій просив визнати протиправною бездіяльність управління Державної казначейської служби України в Овруцькому районі Житомирській області щодо невиконання судового рішення по цій справі, а також зобов'язати управління Державної казначейської служби України в Овруцькому районі Житомирській області прийняти до виконання виконавчий лист, виданий Житомирським окружним адміністративним судом [24]. Також у рішенні по справі № 815/5580/14 за позовом фізичної особи до Головного управління державної казначейської служби України в Одеській області про визнання дії протиправними та зобов'язання вчинити певні дії (виплатити кошти) суд дійшов висновку, що позивачем обраний неналежний спосіб захисту свого порушеного права. Вказане рішення було вмотивовано тим, що спір позивача про стягнення з Головного управління ПФУ в Одеській області на його користь заборгованості щодо нарахованої за певний період доплати до пенсії розглядався Київським районним судом м. Одеси (№ 520/4646/13). З урахуванням приписів ст. 267 КАС України суд дійшов висновку, що саме в рамках справи № 520/4646/

13 повинно вирішуватися питання про стягнення з Головного управління ПФУ в Одеській області заборгованості [25].

Важливо, що в рамках наведених справ судами не звернуто увагу на те, що відповідачами були органи Казначейства, а відповідачами по справах, про виконання яких йшлося в їх позовах, – Пенсійний Фонд України та податкова інспекція, в той час як частиною дев'ятою статті 267 КАСУ передбачено право особи-позивача, на користь якої ухвалено постанову суду, подати до суду першої інстанції заяву про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених суб'єктом владних повноважень – відповідачем на виконання такої постанови суду, а не виконавцем такого рішення, наприклад органів Казначейства. У зв'язку з цим, важко погодитись з другою з вищенаведених правових позицій суду з порушеного питання. При цьому намагання суддів розглядати позовні заяви про визнання неправомірними рішень, дій або бездіяльності органів, які здійснюють примусове виконання судових рішень, в рамках провадження у справах про виконання рішення, про які йдеться у відповідній позовній заяві, бачаться конструктивними з огляду на те, що виконання судових рішень є заключною стадією судового процесу. Звісно, таке твердження не є безспірним, адже у юридичній літературі окремі науковці не визнають виконання судового рішення стадією судового процесу. Наприклад, на думку В.І. Тертишнікова, норми права, які регулюють виконавче провадження, являють собою нову галузь права – цивільне виконавче право, оскільки мають свій предмет правового регулювання (відносини по організації і порядку діяльності органів державної виконавчої служби) і метод правового регулювання, тому виконавче провадження не належать ні до цивільного процесуального, ні до адміністративно-процесуального права [26, с. 197].

Вважаємо таку позицію спірною, адже виконання судового рішення охоплює відносини, які виникають у процесі звернення судового рішення до виконання, а не в процесі організації діяльності виконавчих органів.

Приєднуючись до позиції вчених, які визнають виконання судового рішення окремою стадією судового процесу, наведемо думку Е.Г. Стрельцової, яка слушно наголошує, що спір з приводу виконання судового рішення генетично пов'язаний з тими правовідносинами, які встановлені між сторонами судом, але сам по собі не потребує винесення окремого рішення, оскільки не існує самостійно і стосується лише порядку та умов здійснення певних дій в процесі примусової реалізації рішення [27, с. 219].

Вагомими та такими, що є актуальними і для адміністративного судочинства, вважаємо аргументи С.О. Якимчук, яка розглядає цивільний процес як певний правозастосовчий цикл, який поєднує розгляд справи по суті, ухвалення судових рішень та виконання судових рішень як цивілістичну процедуру, а отже, як частину судового розгляду, на її думку, єдність цивільного судочинства і виконавчого провадження визначається предметом регулювання п. 1 ст. 6 ЄКПЛ та правотлумачною практикою ЄСПЛ [19, с. 6].

Відстоюючи позицію про недоцільність порушення нової справи про розгляд спору, який виник у процесі примусового виконання судового рішення, О.З. Хотинська слушно зазначає, що в таких випадках суд своїм рішенням вже встановив правовідносини і сторони не спорять по суті їх прав та обов'язків, а незгода сторін стосується процедури виконання, тобто певних дій, пов'язаних з реалізацією неоспорюваного рішення [16, с. 141].

Отже, на нашу думку, прямий зв'язок справи про виконання рішення, стосовно якого виник спір, та спору з приводу виконання рішення суду є очевидним, адже саме виконання рішення суду є гарантією досягнення мети правосуддя.

Більше того, відкриття нового провадження за справами про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених органом чи особою, які здійснюють примусове виконання рішень, є необґрунтованим ще й через те, що потребує сплати судового збору. Так, відповідно до пункту 14 постанови пленуму від 13.12.2010 № 3 “Про практику застосування адміністративними судами законодавства у справах із приводу оскарження рішень, дій чи бездіяльності державної виконавчої служби” позовні заяви про оскарження рішень, дій або бездіяльності посадових осіб державної виконавчої служби оплачуються судовим збором відповідно до Закону України “Про судовий збір” [28]. За подання таких позовних заяв судовий збір сплачується на загальних підставах.

Вважаємо, що вимога про сплату судового збору в таких випадках є перепорою у реалізації права кожної особи на ефективний та справедливий судовий розгляд (рішення ЄСПЛ у справі “Півень проти України”), адже особа вже сплатила судовий збір при зверненні до адміністративного суду з позовом, в результаті його розгляду суд мав поновити порушені права чи оспорювані інтереси позивача. Разом з цим, відсутність ефективного законодавства та незабезпечення державою неухильного його дотримання органами, які здійснюють виконання судових рішень, не повинно бути наслідком виникнення обов’язку сторони сплачувати судовий збір задля забезпечення виконання судового рішення в рамках чинного законодавства.

Заслужує на увагу позиція Вищого господарського суду України з порушеного питання, який у пункті 9.3. постанови пленуму від 17.10.2012 № 9 “Про деякі питання практики виконання рішень, ухвал, постанов господарських судів України”, зазначив таке: “Виконання рішення, ухвали, постанови господарського суду є невід’ємною частиною судового процесу, тому господарські суди не повинні порушувати нове провадження за скаргою на дії чи бездіяльність органів державної виконавчої служби. У зв’язку з цим відповідна скарга не підлягає оплаті судовим збором” [29].

У рамках порушеного питання слід звернути увагу на такий аспект. Так, правова позиція судів про розгляд справ за позовами про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності органів Казначейства в рамках позовного провадження призводить до того, що позовні заяви про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби мають розглядатися в порядку статті 181 КАСУ, а подібні позовні заяви до органів, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів – у загальному позовному провадженні. Такий підхід законодавця не є логічним, адже в обох випадках виникнення спору обумовлено виконанням судового рішення, проте різними суб’єктами виконання. Тому є незрозумілим, чому позовні заяви про визнання неправомірними рішень державного виконавця мають вирішуватися судом протягом десяти днів після відкриття провадження у справі, а подібні позовні заяви до органів Казначейства – протягом розумного строку, але не більше місяця з дня відкриття провадження у справі. Різними в цих випадках є й строки звернення до суду із відповідними позовними заявами. Вважаємо, що порядок провадження за обома видами позовних заяв має бути однаковим.

Разом з цим, більш неконструктивною вбачається вимога законодавця про звернення до адміністративного суду з позовною заявою, а не зі скаргою на дії або бездіяльність органу чи особи, які здійснюють примусове виконання рішень.

Так, ст. 55 Конституції України гарантує кожному “право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого

самоврядування, посадових і службових осіб”, а отже, закріплює скаргу формою звернення до адміністративного суду.

Опосередковано на необхідність звернення до суду саме зі скаргою, а не з позовною заявою вказує зміст статті 74 нового Закону України “Про виконавче провадження”, відповідно до якої рішення, дії чи бездіяльність виконавця та посадових осіб органів державної виконавчої служби щодо виконання судового рішення можуть бути оскаржені сторонами та іншими особами до суду, який видав виконавчий документ, в порядку, передбаченому законом.

У науковій літературі до цього часу ведеться дискусія щодо форми звернення до адміністративного суду, проте така дискусія стосується звернення до адміністративного суду вперше.

Так, І. Бородін критично оцінює запровадження права особи на звернення до адміністративного суду з позовною заявою та, відстоюючи позицію про доцільність звернення до адміністративного суду зі скаргою, зазначає, що позовне провадження забезпечує захист майнових інтересів, розгляд справи має змагальний характер між позивачем та відповідачем, які самостійно забезпечують захист цих інтересів, адміністративному процесу властивий імперативний метод регулювання суспільних відносин [30, с. 16].

В.А. Сьоміна відстоює протилежну позицію та стверджує, що термін “скарга” вказує на нерівність сторін, на неможливість громадянина бути повноправним, активним учасником справи, а це порушувало б конституційні принципи судочинства, такі як рівність усіх перед законом і судом, змагальність. Крім цього, подання скарги не надає можливості заявляти майнові вимоги, вимагати відшкодування моральної шкоди (що гарантовано ст. 56 Конституції України)[15, с. 158].

Аргументи В.А. Сьоміної заслуговують на увагу, проте не є вагомими для справ про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених органом чи особою, які здійснюють примусове виконання рішень, адже, як свідчить судова практика, до названих органів не заявляються вимоги майнового характеру.

Більш того, в рамках як провадження в адміністративних справах про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених органом чи особою, які здійснюють примусове виконання рішень, так і провадження у адміністративних справах про виконання рішення, за яким виник спір, об’єктом захисту є одне і те ж право (наприклад, право на перерахування громадянину пенсії, право на отримання відшкодування Фондом гарантування вкладів фізичних осіб коштів за вкладом тощо), а отже, відкриття двох позовних проваджень задля захисту одного права є необґрунтованим.

Підсумовуючи вищевикладене, можна дійти загального висновку, що основними напрямками удосконалення здійснення провадження у адміністративних справах про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених органом чи особою, які здійснюють примусове виконання рішень, можуть стати: 1) закріплення у законодавстві вимоги про розгляд зазначених скарг в рамках провадження у справі з приводу виконання рішення, за яким виник спір; 2) запровадження права заінтересованої особи звернутися до адміністративного суду зі скаргою (*не позовною заявою – авт.*) на дії або бездіяльність органу чи особи, які здійснюють примусове виконання рішень.

Реалізація цих пропозицій потребує внесення змін до статті 181 КАСУ.

Коло розглянутих в цій статті проблемних аспектів, пов’язаних із здійсненням провадження у адміністративних справах про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених органом чи особою, які здійснюють примусове

виконання рішень, не є вичерпним. Зокрема, існує необхідність у вдосконаленні існуючих підходів до способів захисту прав стягувачів та боржників, обчислення строків їх звернення до суду зі скаргами на дії органів, які здійснюють примусове виконання рішень. Дослідження зазначеного питання має стати предметом подальших наукових досліджень.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Кодекс адміністративного судочинства України : Закон України від 06.07.2005 № 2747-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35, 35–36, 37. – Ст. 446.
3. Про виконавче провадження : Закон України від 21.04.1999 № 606-XIV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 24. – Ст. 207.
4. Бюджетний кодекс України : Закон України від 08.07.2010 № 2456-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 50–51. – Ст. 572.
5. Про гарантії держави щодо виконання судових рішень : Закон України від 05.06.2012 № 4901-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 17. – Ст. 158.
6. Про затвердження Порядку погашення заборгованості за рішеннями суду, виконання яких гарантується державою : постанова Кабінету Міністрів України від 03.09.2014 № 440 // Офіційний вісник України. – 2014. – № 75. – Ст. 2129.
7. Про затвердження Порядку виконання рішень про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів або бюджетних установ : постанова Кабінету Міністрів України від 03.08.2011 № 845 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 61. – Ст. 2431.
8. *Баб'як А.В.* Адміністративно-процесуальні строки : автореф. дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / А.В. Баб'як ; Нац. акад. внутр. справ України. – К., 2005. – 18 с.
9. *Грибок І.О.* Оскарження рішень органів виконавчої влади в адміністративному порядку : автореф. дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / І.О. Грибок ; НАН України. Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького. – К., 2006. – 19 с.
10. *Гук Б.М.* Адміністративно-правове регулювання механізму примусових заходів виконавчого провадження: автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Б.М. Гук ; Акад. упр. М-ва внутр. справ. – К., 2010. – 20 с.
11. *Ігонін Р.В.* Організаційно-правові засади діяльності суб'єктів виконавчого провадження : автореф. дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Р.В. Ігонін ; Нац. ун-т держ. податк. служби України. – Ірпінь, 2007. – 20 с.
12. *Крупнова Л.В.* Адміністративно-правовий статус працівника державної виконавчої служби України : автореф. дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Л.В. Крупнова ; Нац. ун-т держ. податк. служби України. – Ірпінь, 2008. – 18 с.
13. *Кузьменко О.В.* Адміністративний процес у парадигмі права : автореф. дис... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / О.В. Кузьменко ; Київ. нац. ун-т внутр. справ. – К., 2006. – 32 с.
14. *Руденко А.В.* Адміністративне судочинство : становлення та здійснення : автореф. дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / А.В. Руденко ; Нац. юрид. акад. України ім. Я. Мудрого. – Х., 2006. – 20 с.
15. *Сьоміна В.А.* Проблеми законодавчого регулювання та практики розгляду адміністративно-правових спорів : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / В.А. Сьоміна. – Х., 2005. – 212 с.
16. *Хотинська О.З.* Обов'язковість судових рішень як конституційна засада судочинства України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.10 / О.З. Хотинська. – К., 2006. – 195 с.
17. *Щербак С.В.* Адміністративно-правове регулювання виконавчого провадження в Україні : автореф. дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / С.В. Щербак ; НАН України. Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького. – К., 2002. – 16 с.
18. *Шруб І.В.* Функціонування адміністративних судів в Україні : організаційно-правові засади та їх реалізація : автореф. дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / І.В. Шруб ; Київ. нац. ун-т внутр. справ. – К., 2009. – 20 с.
19. *Якимчук С.О.* Виконання судових рішень як частина судового розгляду : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03 / Якимчук Світлана Олексіївна ; М-во освіти і науки України, Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого. – Харків, 2015. – 20 с.
20. Постанова Київського окружного адміністративного суду від 23.05.2014 р. у справі № 810/2490/14 [Електронний ресурс] Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/38832598>.
21. Ухвала Харківського апеляційного адміністративного суду від 09.12.2014 р. у справі № 816/1713/14-а [Електронний ресурс] Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/41948049>.

22. Постанова Окружного адміністративного суду міста Києва від 07.04.2014 у справі № 826/2787/14 [Електронний ресурс] Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/38365378>.

23. Постанова Харківського апеляційного адміністративного суду від 24.12.2014 у справі № 820/17490/14 [Електронний ресурс] Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/42023184>.

24. Постанова Житомирського окружного адміністративного суду від 29.04.2015 у справі № 2а-1733/10/0670 [Електронний ресурс] Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/43960577>.

25. Постанова Одеського окружного адміністративного суду від 20.10.2014 у справі № 815/5580/14 [Електронний ресурс] Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/40973966>.

26. *Тертышников В.И.* Гражданский процесс [Текст] : Курс лекций / В.И. Тертышников. – Х. : Консум, 2001. – 240 с.

27. *Стрельцова Е.Г.* К вопросу о концепции исполнительного производства // Проблемы защиты прав и законных интересов граждан и организаций: Материалы международной научно-практической конференции. – Краснодар, 2002. – С. 215–221.

28. Про практику застосування адміністративними судами законодавства у справах із приводу оскарження рішень, дій чи бездіяльності державної виконавчої служби : постанова пленуму Вищого адміністративного суду України від 13.12.2010 № 3 [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v0003760-10>.

29. Про деякі питання практики виконання рішень, ухвал, постанов господарських судів України : постанова пленуму від 17.10.2012 № 9 [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v0009600-12>.

30. *Бородін І.* Про сутність адміністративної юстиції / І.Бородін // Право України. – 2000. – № 2. – С. 15–17.

Отримано 19.04.2016